

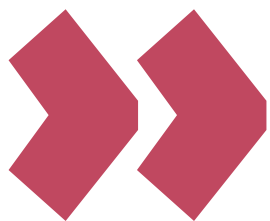
hon ekki sær, og hon greiðir frá, at hetta er eisini tað, sum fólk hava truplast við at koma inn á, tá tosað verður um blindni.

– Eg skal ekki dylja fyri, at hesin saknurin av ikki at siggja børnini og mannin er tann svárasti saknurin, sigur hon kensluborin.

Gerandisdagur uttan sjón

Sum so mong onnur fer Ruth upp um morgnarnar og ger ein drekkamunn til sín sjálvs og til mannin. Men hon ger tað í bølamyrkri.

– Eg eri nokkso skipað, tá eg fari upp um morgnarnar. Meðan hann ger seg kláran inni á vesinum, geri eg okkum báðum ein drekkamunn og smyrji morgunmat. Síðani seti eg tveir tallerkar og tveir temunnar á borðið til okkum bæði, sigur hon frá.

Eg skal ekki dylja fyri, at hesin saknurin av ikki at siggja børnini og mannin er tann svárasti saknurin

Men hon skal eisini lata seg í klæðir og smyrja sær hvønn dag – og henni dámar at vera pent ílatin, og hon leggur í, at smynkan er lögð rætt á.

– Eg plagi at hugsa um, hvat eg eigi í skápinum at fara í og gjøgnumganga settini í tonkunum. Eg kann jú ikki blaða gjøgnum aksatrøini og hyggja, hvat er har og kanska koma fram á okkurt, sum eg hevði gloymt, at eg eigi. Eg haldi, at eg veit, hvussu alt sær út, sigur hon.

– Systrarnar hjá mær hjálpa mær nógv. Tann mittasta keypir klæðir saman við mær og dugir væl at greiða frá, hvussu klæðini siggja út og hvørji mynstur og litir tey hava. Hon relaterar eisini til onnur pløgg, sum hon veit, at eg minnst frá mínum siggjandi lívi. Og hon kann til

dømis gott siga, at okkurt hevði riggað til okkurt annað, sum eg eigi. So veit eg, at eg kann brúka tað saman við onkrum, sum eg longu eigi. Hevur hon sagt gott fyri okkurt plagg, eri eg trygg við tí. So við og við veit eg, hvat av tí, sum eg eigi, hóskar saman, greiðir hon frá.

– Eg fái eisini hjálp frá dóttur míni, tá eg skal keypa klæðir, leggur hon aftrat.

– Tað er eisini sera umráðandi fyri meg, at tað er hugnaligt inni hjá okkum. Eg eigi eina aðra systir eisini, og tað er hon, sum hjálpir mær at hugna um heimið. Vit eru júst flutt, og hon hevur verið hjá okkum og hjálpt mær at velja litir, hanga myndir upp og gera tað hugnaligt heima. Tað er sanniliga eisini gull vert, sigur hon takksom.

Tá Ruth Thomsen hevur gjørt morgunmat og latið seg í klæði um morgunin, ger hon seg klára til dagin.

– Tað eru nógv, sum hava spurt meg, um Sólbjørn leggur maskara á fyri meg, tí fólk skilja ikki, at eg kann gera tað sjálv. Hann ger nógv fyri meg, men eg smyrji mær also sjálv, flennir hon.

– Mittasta systur mín er make-up artist, og hon hevur givið mær góð ráð, sum eg kann brúka fyri at vita, at eg ikki eru ójavnt smurd, sigur hon.

Gjøgnum dagin er hon eisini virkin á sosialu miðlunum, sum mangir aðrir føroyingar. Hon er serliga aktiv á Facebook og samskiptir nógv við fólk har. Hon hevur talu á telefonini og á telduni, sum hon brúkar at skriva og senda boð við.

– Oftast brúki eg telefonina, tí har er eitt, sum kallast “voice-over”, og tá tað er tendrað, riggar tað á øllum appunum á telefonini, sigur hon frá.

– So er talan har og sigur mær, hvat sker á skíggjanum. Tað er ein donsk tala, so skal eg lesa føroysk boð ella uppsløg er tað ein donsk tala, sum lesur føroyskt. Tað er reint volapykk í fyrstuni, men so hvørt man venur seg við tað, skilur man tað til endans. Á telduni er føroysk tala, sum lesur fyri mær. Tað er ordiliga gott, leggur hon aftrat.

Heima hjá Ruth

Ruth Thomsen dámar eisini væl at baka, og í langa tíð bakaði hon eisini fyri onnur. Hon skipar seg væl í køkinum, og hon veit akkurát, hvar alt liggur.

– Tað er ordan í skuffunum og í skápinum. Eg veit, hvar alt er, og tingini standa í sama stað. Eg havi ongantið prentað tað í familjuna hjá mær, men taka tey okkurt úr skápinum, verður tað sett aftur har, sum tey hava sæð, at eg seti tað, sigur hon.

– So havi eg eitt hjálpartól í køkinum, og tað er mín talandi køksvekt. Koyri eg mjøl í bollar, leggur hon aftrat, og sigur mær, hvussu nógv er í. Tað er ein fantastiska góð køkshjálp, sigur hon og greiðir frá, at tá baksturin skal inn í komfýrin, veit hon eisini, hvar ymisku hitastiginu eru, tí hon hevur avmerkt tey við boblum.

Í bølamyrkri

Korona hevur ávirkað okkum øll meir ella minni, men fyri Ruth Thomsen er tað gerandisdagurin at kennast avbyrgd og bundin av øðrum.

– Fólk hava at kalla skrekk fyri at fara í sóttarhaldi, men soleiðis er mín gerandisdagur altíð. Eg eri bundin av fólki og kann ongantið bara fara nakra staðni. Eg má tillaga meg, hóast eg havi eitt sterkt bakland og góða hjálp. Eg havi onga neyð, tað er als ikki tað. Men sannleikin er, at eg má heita á onnur, tá eg skal okkurt. Eg kundi hugsað mær at keypt jólaprýði, til dømis, men eg má hava eini eygu við mær, sigur hon erliga.

Ruth Thomsen er eitt virkið menniskja, hóast hon ber berk og manglar sjónina. Hon fær nógv burtur úr lívinum og skipar millum annað eisini fyri tiltøkum. Eitt av tiltøkunum hon gjørdi nógv við, áðrenn koronu, var »í bølamyrkri«, sum er máltíðir, kaféir, bindiklubbar og konsertir, sum kunnu upplivast í myrkri fyri at skapa eitt forstáls fyri, hvussu tað er at liva uttan sjónina.

– Tað hevur einki verið nú, men áðrenn koronu høvdu vit nógv tiltøk alla móguliga staðni. Nú hava vit gjørt eitt lokali við fantastiskari útgerð, so tað er skjótt og nemt at myrkjaleggja, so nú kunnu vit taka selskap inn. Upplivingarnar inni í myrkrinum eru fantastiskar. Tað eru tiltøk, sum eg elski at arbeiða við. Eg rokni við, at tá væntaða koppsetingin kemur, fer hetta at vinda upp á seg aftur. Tað vil eg vóna, sigur hon til endans.

ANNIKA@SOS.FO

UM SANSIRNAR

Ofta verður sagt, at tá vit missa ein av sansum okkara, verður ein annar skerpaður, og á ein ella annan hátt er tað soleiðis, heldur Ruth Thomsen.

– Tað er ikki soleiðis, at eg hoyri og føli betri enn tit, sum siggja, men man lærur seg at brúka hinar sansirnar. Eg haldi, at eg dugi betur at bruka mína hoyrn enn nógv siggjandi rundan um meg. Eg brúki hoyrnina rættliga intenst allan dagin. Til dømis, tá eg gangi, lurti eg meg fram til, um ein hurð stendur opin, og um ein veggur er tætt við. Eg kenni fótafet, sum nærkast, og eg hoyri eisini, um onkur ætlar at siga okkurt, og tey anda inn. Tað hugsar man ikki um, tá man sær. Eg brúki eisini fólisansin á hondunum nógv. Tá eg geri okkurt í køkinum, er fólisansurin í sving alla tíðina, sigur hon.